

čís. 314/20, nýbrž jen jeho doplňkem, obsahujícím výklad dřívějšího již ustanovení ne dosti jasného pro svůj příliš stručný doslov, takže nejde o práva dříve nabytá dle §u 5 obč. zák., nýbrž jediné o autentický výklad zákonného předpisu již dříve platného (§ 8 obč. zák.), jímž měla být přiznána věřitelům práva, jichž dříve neměli (§ 207 horn. zák.).

Čís. 4120.

Kdo nabytí obchodu od kupce plného práva, jest oprávněn domáhati se zápisu staré firmy do obchodního rejstříku, třebaž nebyla dosud v rejstříku zapsána.

Připojeno-li v nové firmě ku jménu rodovému jméno křestní, musí i toto být vlastním jménem kupcovým.

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 580/24.)

Opovědi Karla Z-a, by zapsána byla do rejstříku firma Josef Z., rejstříkový soud vyhověl, rekursní soud opověď zamítl. **Důvody:** Jedním z hlavních předpokladů převodu firmy jest nabytí obchodního závodu buď smlouvou, buď dědictvím a tento závod musí být závodem kupce plného práva, neboť jen na tohoto vztahují se předpisy o firmách. Kdo tedy nabude firmy kupce, který nepožívá plného práva, nenabývá onoho práva firemního, a nemůže ho ani dodatečně nabýt zvětšením obchodu nebo jinakou přeměnou závodu v závod kupce plného práva. Jde-li o závod kupce plného práva, jest lhostejno, zda byla firma takového kupce v rejstřík zapsána čili nic, a může v tomto případě nabyvatel takového závodu žádati za zápis firmy, pod kterým tento závod veden byl, do obchodního rejstříku. Firma kupce neplnoprávního do rejstříku zapsána být nemůže, neboť se na takového kupce nevztahují předpisy §u 7 uv. zák. k obch. zák. V tomto případě jde o nabytí závodu, dříve Josefem Z-em provozovaného, Karlem Z-em a na tomto jest, by prokázal, že Josef Z. byl plnoprávným kupcem ve smyslu §u 7 uv. zák. k obch. zák. a že tudíž také oprávněn byl domáhati se zápisu jeho firmy. V tom směru jest však přípisem berní správy zjištěno, že Josef Z., od něhož Karel Z. v roce 1910 obchod papírem převzal, byl zdaněn daní výdělkovou v r. 1910/11 sazbou 30 K, tak že sazba daně výdělkové až do roku 1919 incl. nedosahovala výše 120 K dle tehdy platného předpisu §u 7 uv. zák. k obch. zák. Nebyl tudíž Josef Z. kupcem plného práva, neměl nároku na vedení firmy ve smyslu čl. 16 obch. zák. a nenabyl proto ani Karel Z., převzav závod svého otce, práva na vedení firmy »Josef Z.« a nemůže se protokolace této firmy domáhati, poněvadž ani jeho předchůdce nebyl oprávněn žádati protokolaci této firmy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pokud se stěžovatel domáhá pro svůj závod zápisu firmy »Josef Z.«, pod kterým jménem tento závod vedl jeho otec, tedy zápisu staré firmy

ve smyslu čl. 22 obch. zák., sdílí Nejvyšší soud plně názor soudu rekursního, že se nedostává zákonných podmínek, aby tato firma mohla býti do obchodního rejstříku zapsána, a stačí v tom směru poukázati ku správným důvodům napadeného usnesení, jež nebyly vývody dovolacího rekursu vyvráceny. Pokud však stěžovatel právo k vedení firmy »Josef Z.« odvozuje z ustanovení čl. 16 obch. zák., dlužno uvésti toto: Je správným, že dle §u 7 uvozovacího zákona k obch. zák. a čl. I. zák. ze dne 30. června 1921, čís. 260 sb. z. a n. je stěžovatel oprávněn a dle čl. 19 obch. zák. také povinen, by svou firmu dal zapsati do obchodního rejstříku, poněvadž mu z jeho obchodu, jak doloženo sdělením berní správy, byla předepsána státní výdělková daň ve výši 800 Kč, tedy ve výši, zápis do obchodního rejstříku podmiňující. Stěžovatel však provozuje obchod sám a může tedy jeho firmu dle čl. 16 obch. zák. tvořiti jen jeho jméno rodové buď s připojením osobního (křestního) jména, nebo bez něho. Že tímto osobním (křestním) jménem může býti jen jeho vlastní, plyne nejen z doslovu a ze smyslu článku 16 obch. zák. a ze srovnání s doslovem druhého odstavce čl. 20 obch. zák., nýbrž také z úvahy, že nová firma — a o takovou jen může jíti — musí býti bezvýjimečně pravdivou (čl. 22 a 24 obch. zák. a contr.). Pro názor, že by majitel závodu v e f i r m ě užívati mohl odlišného, n e p r a v ě h o osobního (křestního) jména, tehdy, když pod tímto jménem v obchodním životě vystupuje a jest znám, není v zákoně opory. Nelze ostatně přehlédnouti, že by přípustnost použití nepravého osobního jména ve firmě za určitých okolností mohla vésti k obcházení předpisu čl. 22 obch. zák.

Čís. 4121.

Sdružení majitelů lesů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku jest společností dle §u 1175 a násl. obč. zák. a nemůže jako celek na soudě vystupovati. Lhostejno, že »Fond pro opatrování strojených hnojiv« postoupil uvedenému sdružení svá práva (zákon ze dne 22. prosince 1920, čís. 683 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 9. září 1924, R I 586/24.)

Žalobce domáhal se na žalovaném »Sdružení majitelů lesů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku« se sídlem v Praze, vrácení příspěvku 450.000 Kč, který prý zaplatil jako člen tohoto »Sdružení« za mimořádnou těžbu lesní, domnívaje se, že má ve svých lesích z ušetřených rezerv 15.000 m³ dřevní hmoty k dispozici, čemuž tak nebylo, takže platil v mylném předpokladu. Procesní soud první stolice rozhodl rozsudkem ve věci, odvolací soud zrušil podle §§ů 6 a 7 c. ř. s. rozsudek i řízení jemu předcházející z důvodu zmatečnosti a odmítl žalobu. D ů v o d y: Žalovaná strana napadá rozsudek prvního soudu především z důvodu zmatečnosti, kterou spatřuje v tom, že žalované »Sdružení« nejsouc právním podmětem, nemá procesní způsobilost ve smyslu §u 1 c. ř. s. Tím byl by dán důvod zmatečnosti podle §u 7 a §u 477 čís. 5 c. ř. s. a soud odvolací má za to, že odvolání je v této